

незначително число бедни обитатели, съ своя дребенъ поминъкъ, не сж могли да издигнатъ и заселятъ едно богато поселище, което да бжде предметъ въ размирнитъ години на робството за нападения, золуми и грабежи.

Заселването въ Лѣсковецъ¹⁾ на албанцитъ въ XV и XVI столѣтия, които били десетина семейства, станало северно отъ сегашния Лѣсковецъ, кждето се образувала цѣла махала, която имала свой старейшина, нѣкой си Кондо, който довелъ съ себе си и единъ католически свещеникъ. Къмъ тая махала, по-късно се присъединили други две малки поселища, при брода и Купнидѣлъ. Отдалечено отъ заселището на стария Лѣсковецъ, тѣ били често обезпокоявани отъ случайни разбойници, ето защо жителитъ имъ се принудили да напустнатъ огнищата си и се заселятъ въ чертитъ на Лѣсковецъ. Така се поселила сегашната махала „Чертовецъ“. Сжщиятъ примѣръ последвало и малкото поселище „Тодоровецъ“, кждето имало къшла съ овци и мандри. По-после, лежащото на североизтокъ отъ стария Лѣсковецъ селище „Гиранъ“, чийто земи, ниви, пасбища и воденици били владение на страшния турски деспотъ и изедникъ Рашидъ Бей — паша отъ Търново, (който билъ потурченъ българинъ), последвало примѣра на другитъ поселища около Лѣсковецъ и поради зачестилитъ непоносими издевателства, насилия безчинства и мжчения на безправната рая, българското население се принудило да напусне Гиранъ, разпръснало се и заселило въ други, наблизко, села и градове. Една голѣма частъ отъ това население се заселило въ Лѣсковецъ, кждето се образувала „Гиранската махала“. Старото село Гиранъ, съ чифлицитъ и сараитъ на Рашидъ Бей, запустѣло.

Всички, изброени по-горе поселвания въ стария Лѣсковецъ, сж ставали първо, поради посоченитъ причини и поради друго едно важно обстоятелство, което е привличало тия поселвания — Лѣсковецъ е билъ частно султанско селище, на султанския зетъ Рустемъ паша и триста години подъ робството (1520—1840) мѣстната християнска рая се е ползувала съ правата и привилегиитъ на полусвободни граждани, въ границитъ на Османската империя. Така пазени и закриляни съ султански ферманъ, съ който се давали правдини на лѣсковскитъ граждани — мѣстното трудолюбиво и предприемчиво българско население, на което се гарантирала отчасти свободата, се отдало на миренъ трудъ и значително нарастнало. Лѣсковецъ започва да става малък, недостатъченъ за своитъ жители и тѣ започватъ да дирятъ препитание вънъ отъ предѣлитъ на Лѣсковецъ, въ обработването на земята и градинарството.

Още въ началото на 1720 година започва силно да се развива емигрирането на по-решителнитъ и по-смѣлитъ лѣсковчани „на бахча“. Първитъ странствуващи градинари е